

Het Kings House Hotel is het enige gebouw in de buurt. Als je een slaapgelegenheid wil is er dan ook maar weinig keuze. Ze hebben er echter geen probleem mee als ge uw tentje in de buurt neerzet.

Gisteren hebben we voor de eerste keer een gehele dag droog weer gehad. We hadden tevens veel zon.

Vandaag terug droog, veel zon en heel warm. Ook de Schotten profiteren van dit weer en zijn op wandel met hun familie en hun honden.

We moeten vandaag enkel een berg oversteken. Het oversteken van de berg noemt men Devil's Staircase of “de Trap van de Duivel”. Het is een kronkelende klim die naar een 550 m hoge richel leidt.

De groep hierboven ontmoeten we elke dag. Het is een groep vrienden uit het Kortrijkse.

Eens boven heb je zicht op Kinlochleven en op de vallei Glen Coe en haar bekende berg Buachaille Etive Mòr. Het is het hoogste punt op de West Highland Way.

Het wandelpad ligt op een deel van de oude weg (Old Military Road) die door militairen werd aangelegd. Zij noemden het steile stuk Devil's Staircase omwille van de moeilijkheid om hem te overwinnen als ze met bouwmaterialen zeulden.

Een aantal werklieden die aan de nabijgelegen Blackwater dam uit 1909 werkten kwamen hier om op hun weg naar Kings House Hotel. Bij goed weer, zoals vandaag, houdt de klim of de afdaling van de Trap van de Duivel geen enkel gevaar in.

Onze Kortrijkse vrienden maken enkele foto's met mijn toestel om de begeleiding van Michel in beeld te brengen.

Op een normaal traject houdt Michel, met de ene hand, een wandelstick vast die vastgemaakt is aan mijn rugzak. Op deze manier volgt hij het traject dat ik stap.

Met de andere hand tast Michel de grond af of er geen obstakels zijn. Als begeleider word ik niet gewaar dat Michel achter mij loopt. Het is dus niet zo dat Michel hem laat meetrokken.

Aangekomen in Kinlochleven breng ik een bezoek aan de Grey Mare's Waterfall. Deze ligt iets buiten het dorp. Ik had er op voorhand over gelezen dat dit de spectaculairste waterval uit de omgeving was. Evenwel was de weg ernaartoe spectaculairder dan de waterval zelf.

Zaterdag 7 mei 2016

- Van : Kinlochleven 100 m
- Naar : Fort William 40 m
- Afstand : 26 km
- Stijgen : 800 m
- Dalen : 800 m
- Duur : 8 uur

Vandaag vatten we onze laatste stapdag aan van de West Highland Way. Als we de weergoden mogen geloven zouden we, wonder boven wonder, morgen goed weer hebben en zouden we een poging kunnen wagen om de Ben Nevis te beklimmen.

De Ben Nevis is een beruchte berg. Hij is slechts 1345 hoog waarmee hij de hoogste berg is van Schotland en tevens de hoogste berg is van Engeland.

De berg bestaat uit gneis en graniet, de top uit porfier. De top bevindt zich gemiddeld 355 dagen in de wolken.

Op de top valt er jaarlijks 4350 mm neerslag. De stad Fort William aan de voet van de berg haalt slechts 2050 mm neerslag of minder dan de helft van wat de top te verduren krijgt.

We krijgen voor de eerste keer zicht op de Ben Nevis. Zo te zien ligt er niet al te veel sneeuw wat de klim al een stuk gemakkelijker maakt. Of vergissen we ons?

De beklimming van de Ben Nevis is erg populair; gemiddeld 100.000 mensen per jaar beklimmen hem volledig of gedeeltelijk, waarvan een groot deel onervaren is in het bergwandelen in dergelijke omstandigheden.

Het is prachtig weer als we in Fort William aankomen. We overnachten er in een B&B. Maar eerst brengen we een bezoek aan de stad.

